

er en vistnok ikke ganske ringe Beredvillighed til at gøre noget paa dette Omraade, og jeg vil betragte ethvert Fremskridt som en Vinding. Jeg tror, man skulde rette Opmærksomheden paa at faa Omraadet for militær Jurisdiktion indskrænket til Tjenesteforseelser, men hvis man ikke kan det, da i alt Fald paa at faa de private Straffesager, jeg har omtalt, undtagne dem. Her foreligger i den omtalte Dom eet Tilfælde, men der er en Masse af dem, og hvis disse Sager efterhaanden skulde komme frem, antager jeg, at det ikke blot vil blive mødt med Forundring af det store Publikum, af Folket, men med noget, som jeg synes er meget værre: man vil le, fordi det vil forekomme besynderligt og latterligt, at man lader saadant noget blive ved, efter at man er bleven gjort opmærksom paa den Anomali, der er.

Jeg skal i øvrigt endnu kun omtale et eneste Punkt. Det angaar Odense-sagen. Jeg har set i Bladene — og det forekommer mig ogsaa, men jeg er nu ikke ganske vis paa det, at jeg har hørt under denne Forhandling men det er maaske en Misforstaaelse fra min Side —, at der skulde være Tale om, at Forsvarsministeren der havde gjort Indgreb i Domsmyndigheden. Jeg kan ikke forklare det anderledes end som en ren Misforstaaelse. En Jurisdiktionschef har nemlig ogsaa Anklagemyndighed i de Tilfælde, hvor der skal anlægges Sager. Nu er i de almindelige, borgerlige Forbrydelsessager Paatalen en rent administrativ Handling. Efter den gældende Ret, ogsaa efter den Retsreform, der er vedtagen, er Paatalen en rent administrativ Handling, der foretages af Autoriteter, som igen staa under deres Chef, Justitsministeren, og denne Chef kan i hvert enkelt Tilfælde, naar han finder det rigtigt, gribe ind enten ved at paalægge vedkommende at paatale eller ved at befale ham at lade være. Jeg ved ikke bedre end — eller rettere sagt, jeg ved det godt —, at det er akkurat ligesaa i militære Sager. Der er Paatalemyndigheden henlagt til Jurisdiktionschefen, men Forholdet er det samme som i det civile Embedshierarki, idet Forsvarsministeren i hvert enkelt Tilfælde kan paabyde Jurisdiktionschefen at undlade Paatale eller paabyde ham at foretage Paatale. Med andre Ord: Hvorledes Forbrydelser paatales, vedrører hverken efter den nugældende Ret eller den, som fremkommer, naar Retsreformen træder i Kraft, Domsmyndigheden, det hører under Administrationen.

Schack: Først skal jeg henvende mig til den højtærede Forsvarsminister og udtale min Forundring over, at Forsvarsministeren siger, at Kommissionen om den militære Retspleje sidder endnu. Jeg var nemlig Medlem af Kommissionen, og nu har jeg i 4 Aar gaaet og troet, at den ikke eksisterede, og saa hører jeg i Dag, at jeg endnu er Medlem af den. I denne Kommission, der har afgivet ikke mindre end 3 Udkast, vare vi 5 militære Medlemmer, 4 Officerer og 1 Auditor. Af disse Medlemmer ere 2 døde, 2 afskedigede, og den sidste staaar lige for Tur til at falde for Aldersgrænsen, saa hvis Kommissionen skal indkaldes, maa det ske snart, ellers møder der ingen af Medlemmerne.

Jeg skal dernæst vende mig til Ordføreren for Forespørgerne. Han omtalte i Gaar Søetatens kombinerede Ret og sagde, at det var i Virkeligheden en meget lidet kombineret Ret. Det giver jeg ham fuldstændig Ret i, det er et meget misvisende Navn; thi den er ikke kombineret, idet den kun bestaar af Officerer, og jeg er enig i, at den burde forandres og lige saavel som Krigsretterne ogsaa omfatte Underofficerer og menige, og jeg henstiller derfor til Forsvarsministeren, naar han nu er i Gang med at foreslaa Forandringer i den militære Retspleje, saa ogsaa at tage Hensyn til Søetatens kombinerede Ret, saa den blev en virkelig kombineret Ret.

Derefter omtalte den ærede Ordfører nogle Overgreb, der efter hans Mening vare begaaede ved Krigsretsdømme i Marinen. Det ene var begaaet for 20 Aar siden, det er saa mange Aar siden, saa det skal jeg ikke tale om; det er der nu groet Græs paa. Det andet er begaaet for et Par Maaneder siden om Bord paa Panserskibet „Olfert Fischer“. Der var der antaget en privat Maskinist; da der er Mangel paa Maskinister ved Marinen, antager man private Maskinister. Det var en ung Mand og, efter hvad der er oplyst, en meget naiv Mand. Han var bleven fornærmet og skrev en Artikel hjem til „Social-Demokraten“, hvori han, efter hvad der ogsaa er oplyst i Krigsforhørene, kom med en Masse fuldstændig usandfærdige Sigtelser mod Skibets næstkommanderende. Det kunde selvfølgelig ikke gaa an. Der blev nedsat en Krigsret, og han blev dømt til 10 Dages mørk Arrest, hvilket i Forhold til de Fornærmelser, han var fremkommen med, var en meget mild Straf; men man gjorde det netop med den Begrundelse, at det var en ung og naiv